

витѣ и призрачни авторитети — наслѣдието отъ предишнитѣ исторически епохи въ човешкото духовно развитие, които тежатъ все още надъ човека. Тъкмо въ това отношение психоанализата е родния братъ на марксизма, — по своя духъ, и по своето направление въ социологията, както и въ индивидуалната психология.

Психологията на Фройда, изследвайки подсъзнателния животъ на човека, въ сжщностъ почива напълно върху базата на *материалния* факторъ въ психологията и никога не е скжсвала съ основнитѣ принципи на физиологичната психология. Физиологичнитѣ основи и промѣни си иматъ мѣсто, разбира се, при всички психични промѣни, обаче много душевни заболявания, много отъ психичнитѣ сили, управляващи съзнанието на човека, респ. на обществото, иматъ чисто психиченъ произходъ и дотолкова лекуването имъ, респ. обезвредяването на тези сили, може да стане тоже само по психологиченъ (психоаналитиченъ) пжтъ. Споредъ учението на Фройда, субектъ съ нервно-възприемчива и чувствителна душевна конституция, сир. съ тънки, възприемчиви клетки, е склоненъ още отначало твърде много къмъ развитъ майчинъ, респ. родителски комплексъ. Излишни милувки и целувки на майката закрепватъ въ душата на индивида тъй силно образа на майката, свързанъ съ инфантилната полова психика, че Libido'то му презъ цѣлия му животъ ще се ржководи отъ майчиния комплексъ. Сексуалната, респ. жизнената (физиологичната) енергия, както доказва психоанализата, се сублимира (превръща) въ духовна дейностъ и енергия, сир. въ духовно-творчески, високо-религиозенъ или — нравственъ животъ на човека, често именно благодарение на анормалния му половъ животъ. Човекъ съ природена тънка възприемчивостъ, чувствителностъ и раздразнителностъ на нервната система, както доказва психоанализата, става великъ художникъ, революционеръ, самоотверженъ общественъ деятель, но при силни конфликти въ живота избива понякога и въ психопатия, престжления и самоубийство. По такъвъ начинъ физиологичната основа, сир. материалния факторъ въ основнитѣ психоаналитични положения, играе важна роля въ психологията на Фройда. Понятието пакъ за инфантилитета на социалната психология, на което се облѣга психоаналитичния методъ въ нѣкои свои социологични разисквания, излизайки отъ биогенетичния законъ за развитието, има въ последната си степенъ биологични и физиологични основи, т. е. явява се въ сжщностъ пакъ като *материаленъ* факторъ на живота, само че този основенъ материаленъ